

udenrigspolitiske kompetence, og endelig drejer det sig om vores økonomiske mellemværender.

Især det sidste spørgsmål udmøntede sig i sommerens politiske debat som et slagsmål om råstofferne i Grønland, eller rettere som et slagsmål om den olie, der måske kunne findes i Grønland. Fronterne er trukket skarpt op mellem to synspunkter, som kort sagt kan udlægges som et spørgsmål om, hvem råstofferne i den grønlandske undergrund tilhører. Jeg siger, at råstofferne tilhører os, det grønlandske folk, mens det modsatte herskende synspunkt er, at råstofferne og olien tilhører rigsfællesskabet.

En tilfredsstillende aftale om den grønlandske undergrund, råstofferne og olien, er for mig at se helt afgørende for kommissionens succes eller fiasko. Og jeg kan med det samme sige, at den aftale, som stiller Grønland ringere end Færøerne i det spørgsmål, ikke vil være acceptabel.

Daværende statsminister Poul Schlüter indgik en aftale med Færøerne i 1992, en aftale, som er gældende den dag i dag. Siden har verden som bekendt udviklet sig, verden har endda udviklet sig dramatisk, og ifølge statsministeren er også rigsfællesskabet inde i en blomstrende udvikling. Denne blomstrende udvikling skulle også gerne betyde, at man i dag, næsten 15 år efter at Færøaftalen blev indgået, er parat til at udforme en ny aftale, som er tidssvarende, og en aftale, som ikke mindst er bedre.

Jeg faldt i dagens Information over en artikel skrevet af en lektor i retorik på Københavns Universitet Hanne Roer, som tegner en lige linje mellem missionæren Hans Egedes brev i 1718 for at skaffe sig sponsorer til sin mission i Grønland og udmeldingen i nyhedsbrevet af 28. august i år fra Dansk Folkepartis hr. Peter Skaarup, hvor han bl.a. skriver, at den indlærte dårlige danske samvittighed ikke skal afholde danskerne fra at kræve deres berettigede halvdel af olien, og at hvis danskerne ikke får halvdelen af olien, vil andre snuppe den for næsen af grønlænderne, og at det reelt vil føre til, at Grønland bliver en slags amerikansk delstat.

Hans Egede havde i 1718 skrevet, at man burde oprette et handelskompagni til støtte for den kristne mission til omvendelse af de hedenske grønlændere, og lokkede med udsigten til utrolige herligheder og adskillige slags mineraler. Ja, sådan har vi så forskellige udgangspunkter for behandlingen af vitale spørgsmål i rigsfællesskabet. Men uanset det, er tiden inde til, at alle

partier, som deltager i kommissionens arbejde, gør deres stilling klar.

Statsministeren kom også i sin tale ind på vigtigheden af at kunne vælge, hvordan hver enkelt vil leve sit liv. Hvorvidt man reelt kan vælge sit liv, afhænger især af de muligheder, man har at vælge imellem som borger – også i Danmark. I regeringens andet handlingsprogram for de svageste grupper »Det Fælles Ansvar II«, der blev præsenteret i august, ligger der mange gode initiativer, der skal hjælpe til at få de mest marginaliserede borgere aktiveret og reintegreret i samlivs- og erhvervslivet.

Kl. 20.40

Vores fælles sociale ansvar og ligestillingen mellem borgerne var ligeledes et gennemgående tema i statsministerens åbningstale forleden dag. Men spørgsmålet er, hvorvidt det fælles ansvar og den ligestilling ikke også efterhånden bør gælde de grønlændere, der bor i Danmark.

De mennesker, der lever på kanten af samfundet, vil man nu i henhold til det nye handlingsprogram hjælpe tilbage til en mere fålelig og værdig tilværelse fri af misbrug og sociale og økonomiske problemer, især via langt mere op-søgende og kontaktskabende arbejde fra de sociale myndigheders side. Handlingsplanen og initiativerne, der er lagt heri, glæder mig meget, og jeg vil støtte dem fuldt ud, havde det ikke været, fordi der desværre er en alvorlig mangel. Den tager udgangspunkt i, at målgruppen er én etnisk masse, og afskærer derved socialt udsatte grønlændere med de sproglige, kulturelle og identitetsmæssige udfordringer, de har.

Jeg ved ikke, om man bevidst har valgt ikke at indtænke socialt udsatte grønlændere i handlingsplanen, fordi der i forvejen er anmodet om 5 mio. kr. i satspuljer i år til arbejdet med denne gruppe, eller om det er, fordi man også i år 2002 via forskellige initiativer forsøgte at få afhjulpet de særlige behov, som de svageste grønlændere i Danmark har.

I dag ved vi dog, at indsatsen i 2002 langt fra er tilstrækkelig til at komme problemerne til livs. Jeg skal derfor anmode om, at de svageste grønlændere tænkes ind i og får gavn af regeringens foreliggende ambitiøse handlingsplan, som man har afsat 620 mio. kr. til over de næste 4 år.

Stormen imod den canadiske fangst af sæler har nu nået sådan en styrke, at indførelsen af et totalstop for import af sælprodukter til EU er på vej til at blive en realitet, hvis Kommissionen følger flertallet af Europa-Parlamentets anmodninger. Det er sket med en effektiv hjælp fra